

254

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 21 sierpnia 1972 r.

w sprawie wejścia w życie Umowy o współpracy kulturalnej między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Afganistanu, podpisanej w Kabulu dnia 25 czerwca 1966 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 10 Umowy o współpracy kulturalnej między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Królestwa Afga-

nistanu, podpisanej w Kabulu dnia 25 czerwca 1966 r., wyżej wymieniona umowa weszła w życie dnia 25 czerwca 1972 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Czyrek

255

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15 sierpnia 1972 r.

w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

Na podstawie art. 65 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”, zwani w dalszym ciągu rozporządzenia „pracownikami”, są uposażeni według zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Ustanawia się:

- 1) z dniem 1 października 1972 r. — stawki uposażenia zasadniczego w wysokości od 1000 zł w najniższej grupie uposażenia do 7000 zł w najwyższej grupie uposażenia,
- 2) z dniem 1 października 1973 r. — stawki dodatku służbowego w wysokości od 100 zł w najniższej stawce do 3500 zł w najwyższej stawce.

2. Do dnia 30 września 1973 r. pracownicy otrzymują dodatki służbowe w następującej wysokości:

Stawka dodatku	Kwota miesięczna w złotych	
	od	do
1	900	1500
2	800	1400
3	650	1200
4	600	1100
5	500	1000
6	450	900
7	400	800
8	350	700
9	150	450
10	150	400
11	100	350
12	100	300

§ 3. 1. Minister Łączności, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności, w ramach funduszu plac ustali:

- 1) tabelę stawek uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup uposażenia w granicach kwot określonych w § 2 ust. 1 pkt 1,
- 2) tabelę stawek dodatku służbowego w granicach kwot określonych w § 2 ust. 1 pkt 2,
- 3) tabele stanowisk i ich zaszerzgowania do grup uposażenia zasadniczego oraz stawek dodatku służbowego,
- 4) dodatki za specjalne i uciążliwe warunki pracy,
- 5) dodatek za pracę nocną,
- 6) regulaminy premiowania pracowników służb technicznych oraz pracowników eksploatacji pocztowej i telekomunikacyjnej,
- 7) zasady i stawki akordowego wynagrodzenia.

2. Minister Łączności, w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności, może w ramach funduszu plac uzupełniać tabele stanowisk nowymi, niezbędnymi stanowiskami i określać dla tych stanowisk stawki uposażenia zasadniczego oraz dodatków w granicach grup i stawek, o których mowa w ust. 1.

§ 4. 1. Po wprowadzeniu w życie zasad wynagradzania określonych rozporządzeniem podwyższenie wynagrodzenia pracownika nie może być dokonywane częściej niż co 2 lata, z wyjątkiem wypadków awansowania w związku z podwyższeniem kwalifikacji, połączonego ze zmianą stanowiska pracy.

2. Pracownicy mogą być awansowani w dniu 1 stycznia i 22 lipca z mocą od dnia 1 sierpnia.

3. Jeden z terminów określonych w ust. 2 może być zastąpiony „Dniem Łącznościowca” (18 października).

§ 5. 1. Pracownicy zatrudnieni w pełnym wymiarze czasu pracy otrzymują dodatek za nieprzerwaną pracę po dniu 22 lipca 1944 r. w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”.

2. Do stażu pracy uprawniającego do dodatku za nieprzerwaną pracę wlicza się okresy:

- 1) pracy w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”,

- 2) pracy w Ministerstwie Łączności oraz jednostkach organizacyjnych, których działalność została włączona do państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon”,
- 3) pracy w służbie łączności za granicą pracowników, którzy w ramach repatriacji powrócili do kraju,
- 4) zawieszenia w służbie z wyjątkiem wypadku, gdy postępowanie karne lub dyscyplinarne zakończyło się ukaraniem pracownika,
- 5) pełnienia funkcji w organizacjach politycznych, w związkach zawodowych oraz w innych organizacjach społecznych uprawnionych do żądania zwolnienia pracownika od pracy zawodowej do pełnienia funkcji w tych organizacjach,
- 6) pracy, przerwy w zatrudnieniu oraz służby wojskowej, podlegające zaliczeniu na podstawie przepisów szczególnych.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, przysługuje także kobietom, zatrudnionym co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy, na zasadach określonych przez Ministra Łączności.

§ 6. 1. Pracownik, który po dniu 30 września 1960 r. porzucił pracę, rozwiązał stosunek pracy lub z którym rozwiązano stosunek pracy bez wypowiedzenia z jego winy, a następnie zawiązano stosunek pracy ponownie, traci prawo do zaliczenia do stażu pracy uprzedniego okresu pracy.

2. Za rozwiązanie stosunku pracy w rozumieniu ust. 1 nie uważa się przejścia do pracy w Ministerstwie Łączności oraz uzyskania urlopu bezpłatnego.

3. Uprzedni okres pracy, o którym mowa w ust. 1, może być zaliczony do stażu pracy, uzasadniającego przyznanie dodatku za nieprzerwaną pracę, za zgodą Ministra Łączności lub upoważnionych przez niego dyrektorów (kierowników) jednostek organizacyjnych.

§ 7. 1. Dodatek za nieprzerwaną pracę przysługuje pracownikom do dnia 30 września 1973 r. w następującej wysokości stosownie do grupy uposażenia zasadniczego:

Stawki dodatku miesięcznie w złotych		
po 5 latach pracy	po 10 latach pracy	po 15 latach pracy
1	2	3
30	55	85
35	70	105
40	80	120
45	90	135
50	100	150
55	110	165
60	120	180
65	130	195
70	140	210
75	150	225
80	160	240
90	180	270
105	210	315
125	250	375

2. Minister Łączności, w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności, ustalił grupy uposażenia zasadniczego, do których w okresie od 1 października 1972 r. do 30 września 1973 r. będą przywiązane stawki miesięczne dodatku za nieprzerwaną pracę.

3. Dodatek za nieprzerwaną pracę wypłacany za okres od dnia 1 października 1973 r. przysługuje w następującej wysokości:

- 1) po 5 latach pracy — 5%,
- 2) po 10 latach pracy — 10%,
- 3) po 15 latach pracy — 15%

rocznego uposażenia zasadniczego pracownika.

4. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się do pracowników służby ruchu telekomunikacyjnego, których uprawnienia do dodatku za nieprzerwaną pracę określają przepisy § 8.

§ 8. 1. Pracownicy służby ruchu telekomunikacyjnego otrzymują za nieprzerwaną pracę miesięczny dodatek w następującej wysokości:

- 1) po 3 latach pracy — 55 zł,
- 2) po 5 latach pracy — 110 zł.

2. Jeżeli dodatek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest niższy niż dodatek określony w § 7 ust. 1 lub ust. 3, to pracownikowi przysługuje wyrównanie do wysokości dodatku przewidzianego w § 7 ust. 1 lub ust. 3. Wypłata wyrównania następuje w terminie przewidzianym w § 11 ust. 1.

3. Wykaz stanowisk pracy, na których pracownikom przysługuje dodatek określony w ust. 1, ustala Minister Łączności w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności.

4. Do pracowników wymienionych w ust. 1 mają zastosowanie przepisy §§ 5, 6 i 9.

§ 9. 1. Dodatek za nieprzerwaną pracę przyznaje się pod warunkiem nienagannej pracy.

2. Pracownikowi, który w okresie rocznym poprzedzającym wypłatę dodatku opuścił pracę bez usprawiedliwienia, przyznaje się dodatek za nieprzerwaną pracę zmniejszony:

- 1) za jeden opuszczony dzień — o 25%,
- 2) za dwa opuszczone dni — o 50%.

3. Pracownikowi, który w okresie rocznym poprzedzającym wypłatę dodatku za nieprzerwaną pracę opuścił bez usprawiedliwienia więcej niż dwa dni pracy, dodatek ten nie przysługuje.

4. Dodatek za nieprzerwaną pracę nie może być przyznany pracownikowi ukaranemu w roku poprzedzającym wypłatę prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym lub też prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo związane z naruszeniem obowiązków służbowych.

§ 10. 1. Pracownikowi, z którym rozwiązano stosunek pracy przed dniem 18 października, a który przed tym dniem pozostawał w stosunku pracy co najmniej przez okres 3 miesięcy, przyznaje się dodatek za nieprzerwaną pracę w wysokości proporcjonalnej do okresu pracy, z wyjątkiem wypadku, gdy rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło bez wypowiedzenia z winy pracownika. Wypłata dodatku następuje w ostatnim dniu stosunku pracy.

2. W razie rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na emeryturę lub rentę przyznaje się pracownikowi dodatek za nieprzerwaną pracę w wysokości proporcjonalnej do okresu pracy.

§ 11. 1. Dodatek za nieprzerwaną pracę jest wypłacany raz w roku w „Dniu Łącznościowca” — 18 października — za okres od dnia 1 października roku poprzedniego do dnia 30 września roku, w którym następuje wypłata.

2. Dodatek przysługuje pracownikowi, który w dniu 30 września spełnia warunki wymagane do jego uzyskania.

§ 12. 1. Za pracę poza ustalonymi godzinami pracy pracownikom, z wyjątkiem pracowników określonych w ust. 2, przysługuje wynagrodzenie według zasad ustalonych przez Ministra Łączności w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności.

2. Pracownikom zatrudnionym na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę poza ustalonymi godzinami pracy.

3. Minister Łączności w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności ustali wykaz stanowisk kierowniczych i samodzielnych oraz określi wypadki, w których pracownikom na tych stanowiskach przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę poza ustalonymi godzinami pracy.

§ 13. 1. Pracownicy otrzymują bezpłatne umundurowanie lub ekwiwalent pieniężny.

2. Przedmioty wchodzące w skład umundurowania, zasady jego przyznawania, okresy (normy) zużycia oraz zasady wypłacania ekwiwalentu ustala Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności.

§ 14. 1. Uposażenia zasadnicze, dodatki, premie oraz wszelkie inne elementy płac, o których mowa w rozporządzeniu, są wolne od podatku od wynagrodzeń i składki emerytalnej.

2. Podatek od wynagrodzeń i składkę emerytalną w formie zryczałtowanej opłaca państwowe przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” według stawki ustalonej przez Ministra Finansów.

§ 15. W razie pełnienia czynności poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na nowe miejsce służbowe pracownikom przysługują należności, które ustali Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności.

§ 16. Pracownikom oraz ich współmałżonkom przysługują ulgi w przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych.

§ 17. 1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem, który został w umowie o pracę (piśmie nominacyjnym) ustalony jako dzień przystąpienia do pracy.

2. Prawo do uposażenia gaśnie:

- 1) w razie śmierci pracownika — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym śmierć nastąpiła,
- 2) w razie rozwiązania stosunku pracy w inny sposób — z ostatnim dniem miesiąca kalendarzowego, w którym stosunek pracy został rozwiązany.

3. Przepisu ust. 2 pkt 2 nie stosuje się, w razie gdy pracownik porzucił pracę lub gdy z pracownikiem rozwiązano stosunek pracy z jego winy. W tym wypadku pracownik zobowiązany jest zwrócić odpowiednią część uposażenia za dni nie przepracowane, obliczoną według zasad określonych w ust. 6.

4. W razie przejścia (mianowania) pracownika na wyższe lub inne stanowisko zmiana uposażenia następuje z dniem przejścia (mianowania). Jeżeli przejście (mianowanie) na wyższe lub inne stanowisko związane jest z przeniesieniem na nowe miejsce służbowe (§ 15), zmiana wysokości uposażenia następuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po zwolnieniu od poprzednich obowiązków służbowych.

5. Pracownik traci prawo do uposażenia za czas nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy oraz za czas odby-

wania kary pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem sądowym lub orzeczeniem administracyjnym.

6. Uposażenie za 1 dzień pracy wynosi 1/30 uposażenia miesięcznego.

§ 18. 1. W razie śmierci pracownika przysługuje zasiłek z tytułu zwrotu kosztów pogrzebu:

- 1) jeżeli koszty pogrzebu ponoszą małżonek, dzieci lub rodzice — w wysokości trzymiesięcznego, ostatnio pobieranego przez zmarłego uposażenia łącznie z premią i innymi dodatkami,
- 2) jeżeli koszty pogrzebu ponosi inna osoba — w wysokości kosztów rzeczywiście poniesionych i udowodnionych, nie przekraczającej jednak wysokości określonej w pkt 1.

2. Zasiłek na koszty pogrzebu ulega zmniejszeniu o kwoty otrzymane na mocy przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

§ 19. 1. Z uposażenia mogą być dokonywane potrącenia na podstawie:

- 1) szczególnych przepisów prawnych,
- 2) tytułów egzekucyjnych sądowych i administracyjnych,
- 3) zarządzeń władzy dokonującej wypłaty uposażenia.

2. Na podstawie zarządzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 3, potrącenia mogą być dokonywane jedynie na zaspokojenie roszczeń do pracownika z tytułu uposażenia lub należności publicznych.

3. Do potrąceń wymienionych w ust. 2 stosuje się przepisy o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych, dotyczące dopuszczalności i wysokości potrąceń oraz pierwszeństwa zaspokajania roszczeń.

4. Przepisy ustępu poprzedniego nie dotyczą należności z tytułu pobranej, a nie rozliczonej zaliczki na koszty podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia służbowego oraz kwot uposażenia podlegającego zwrotowi w myśl § 17 ust. 3, które potrąca się w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń z innego tytułu.

§ 20. Pracownicy państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” przeniesieni do pracy w Ministerstwie Łączności oraz pracownicy Ministerstwa Łączności przeniesieni do pracy w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” otrzymują uposażenie nie niższe od pobieranego przed przeniesieniem.

§ 21. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności może zastosować do niektórych kategorii pracowników zasady wynagradzania, obowiązujące w innych działach gospodarki narodowej.

§ 22. Minister Łączności w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Łączności ustala zasady i wysokość uposażenia pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy, jak również zasady i wysokość uposażenia pracowników zatrudnionych przy wykonywaniu czynności nietypowych.

§ 23. Pracownicy zatrudnieni w dniu wejścia w życie rozporządzenia będą zaszerzegowani do jednej z grup uposażenia zasadniczego, przewidzianych dla stanowiska, które zajmują.

§ 24. Pracownikowi uprawnionemu w dniu wejścia w życie rozporządzenia do dodatku za nieprzerwaną pracę zalicza się do stażu pracy okresy pracy zaliczone na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 25. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1966 r. Nr 9, poz. 58).

2. Z dniem wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie § 3 ust. 1, § 12 ust. 1 i 3 oraz § 15 rozporządzenia tracą moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie tabel stanowisk i zaszeregowania pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz wykazu stanowisk kierowniczych i samodzielnych (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 10 i z 1968 r. Nr 23, poz. 153),
- 2) rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatku służbowego dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 11, z 1966 r. Nr 21, poz. 136 i z 1967 r. Nr 30, poz. 144),
- 3) rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 22 grudnia 1964 r. w sprawie dodatków dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” za nocną służbę oraz za specjalne i uciążliwe warunki pracy (Dz. U. z 1965 r. Nr 3, poz. 12, z 1966 r. Nr 21, poz. 137, z 1967 r. Nr 13, poz. 59, z 1968 r. Nr 6, poz. 37, z 1971 r. Nr 4, poz. 42 i Nr 22, poz. 208),

4) rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 15 maja 1958 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia za wykonywanie służby poza ustalonymi godzinami pracy przysługującego pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz przedsiębiorstw Międzygminowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. Nr 30, poz. 134),

5) rozporządzenie Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 9 stycznia 1950 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. Nr 7, poz. 73).

§ 26. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Łączności.

§ 27. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*

256

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 września 1972 r.

w sprawie wyznaczania żołnierzy zawodowych do wykonywania zadań poza wojskiem.

Na podstawie art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 16, poz. 134) i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o uposażeniu żołnierzy (Dz. U. z 1958 r. Nr 36, poz. 165 i z 1967 r. Nr 44, poz. 220) zarządza się, co następuje:

§ 1. Żołnierzy zawodowych kieruje się na określone stanowiska poza wojskiem w organach administracji państwowej, instytucjach państwowych, jednostkach gospodarki społecznej oraz w organizacjach społecznych dla:

- 1) wykonywania zadań w zakresie przygotowania rezerwistów w dziedzinie obronności kraju,
- 2) wykonywania zadań w zakresie dostaw, usług i innych świadczeń na rzecz sił zbrojnych,
- 3) wykonywania innych zadań w dziedzinie powszechnego obowiązku obrony.

§ 2. 1. Żołnierze skierowani do wykonywania zadań poza wojskiem przez czas wykonywania tych zadań pozostają w czynnej służbie wojskowej i podlegają z tego tytułu Ministrowi Obrony Narodowej i określonym przez niego przełożonym wojskowym.

2. W zakresie realizacji zadań wymienionych w § 1 żołnierze:

- 1) podlegają właściwym ministrom i określonym przez nich organom,
- 2) kierują się przepisami ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i innymi odrębnymi przepisami, a ponadto wytycznymi właściwych organów wojskowych, dotyczącymi realizacji tych zadań.

3. Oprócz zadań wymienionych w § 1 żołnierze ci wykonują również inne zadania przekazane przez właściwego ministra do zakresu działania komórek organizacyjnych, w których zajmują stanowiska.

§ 3. 1. Prezes Rady Ministrów określa ogólny wykaz stanowisk poza wojskiem zastrzeżonych dla żołnierzy zawodowych ze względu na szczególny charakter tych stanowisk lub zadań na nich wykonywanych.

2. Na stanowiskach zastrzeżonych dla żołnierzy zawodowych pracownicy cywilni mogą być zatrudnieni w szczególnych wypadkach — za zgodą Ministra Obrony Narodowej lub organu przez niego określonego — jeśli posiadają odpowiednie kwalifikacje, a nie jest możliwe skierowanie na te stanowiska żołnierzy zawodowych. Pracownicy ci otrzymują wynagrodzenie według zasad obowiązujących w zakładzie pracy, w którym są zatrudnieni.

3. W wypadku określonym w ust. 2 należy przede wszystkim zatrudniać pracowników będących oficerami rezerwy.

§ 4. 1. Na podstawie ogólnego wykazu stanowisk poza wojskiem zastrzeżonych dla żołnierzy zawodowych, określonego zgodnie z § 3 ust. 1, właściwi ministrowie sporządzą w ciągu 3 miesięcy zestawienia stanowisk w podległych im jednostkach organizacyjnych stosownie do posiadanego limitu etatowego (osobowego funduszu płac) oraz prześlą je Ministrowi Obrony Narodowej, który ustali szczegółowy wykaz tych stanowisk dla poszczególnych resortów.

2. Zestawienie powinno określać nazwy stanowisk i komórek organizacyjnych, w których stanowiska te występują, liczbę stanowisk, specjalistyczne kwalifikacje wymagane na tych stanowiskach oraz zakres zadań dla nich przewidziany.

3. W razie konieczności zmian w ustalonym szczegółowym wykazie stanowisk zastrzeżonych dla żołnierzy zawodowych właściwi ministrowie występują do Ministra Obrony Narodowej z odpowiednimi wnioskami. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Zgodnie ze szczegółowym wykazem stanowisk zastrzeżonych dla żołnierzy zawodowych Minister Obrony Na-